

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **C. R. I.**, narozený X
státní příslušník Nigerijské federativní republiky
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. MV-134816-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. MV-134816-4/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Císaře.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. MV-134816-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 10. 2017, č. j. OAM-18210-39/PP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ministerstvo zamítlo žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce v řízení před ministerstvem uvedl ve výpovědi nepravdivé skutečnosti.
2. Žalobce nejprve obecně namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, přičemž napadené rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž při vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí byly ministerstvem a žalovanou porušeny základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu) a tyto orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. Žalobce poté konkrétně uvedl, že žalovaná se nijak nevypořádala s námitkami žalobce stran posouzení uvádění nepravdivých skutečností žalobcem v řízení, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce předně namítá, že v řízení před ministerstvem pravdivě uvedl informace týkající se jeho totožnosti (identity) a předložil pravý a originální cestovní doklad, o kterém nemá pochybnosti ani ministerstvo. Skutečnost, že v jiném státě je veden pod jinou identitou, neznamená, že v současném řízení uvedl identitu falešnou. Ve vztahu k dotazu na předchozí žádosti o azyl v jiných státech žalovaná nijak nereflektovala skutečnost, že žalobce neporozuměl otázce ministerstva, a to ani po „vysvětlení“ mu ministerstvem poskytnutém. Nelze proto dovozovat, že žalobce uváděl nepravdivé skutečnosti, neboť institut řízení o mezinárodní ochraně (azylu) a řízení o pobytových oprávněních lze velice snadno zaměnit, přičemž vzhledem k tomu, že žalobce neporozuměl otázce, nemohl na ni nepravdivě odpovídat. Závěrem žalobce brojí proti posouzení uvedených skutečností týkajících se pobytové historie žalobce. Žalobce v daném případě byl dotazován, kdy do České republiky přicestoval, na což pravdivě odpověděl, že v roce 2015. Ministerstvo se již dále neptalo na předchozí pobyty žalobce na území České republiky, přičemž žalobce skutečně na území České republiky naposledy přicestoval v roce 2015, což také sdělil. Žalovaná výše uvedené v napadeném rozhodnutí nijak nereflektovala a námitky žalobce nijak nevyvrátila.
4. Žalobce dále namítl, že ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí vycházelo z listinných důkazů, jimiž ale nebylo řádně provedeno dokazování. Ústní jednání za tímto účelem neproběhlo a o dokazování mimo ústní jednání nebyl žalobce vyrozuměn. Žalobce nadto uvádí, že pokud nebylo dokazování provedeno, pak zde nejsou důkazy, na jejichž podkladě by mohlo ministerstvo rozhodnout.
5. Závěrem žalobce namítl, že žalovanou ani ministerstvem nebyla posouzena otázka přiměřenosti, a to jak ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, tak i ve vztahu k důvodům, které k vydání prvostupňového rozhodnutí vedly. Žalobce uvedl, že veškeré jeho zázemí se nachází v České republice, přičemž jeho vazby k domovskému státu

jsou téměř nulové. V České republice žije několik let společně se svou partnerkou a společným synem. Skutečnosti týkající se přiměřenosti zásahu prvostupňovým rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce nebyly správními orgány vůbec zjišťovány, zvláště ve vztahu k jeho vazbám na další občany České republiky či jeho zdravotní stav. Dále žalobce poukázal na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“) a Úmluvu o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). Z jejich obsahu dovozuje, že je v nejlepším zájmu jeho dítěte, aby nebylo odloučeno ani od jednoho ze svých rodičů, přičemž k tomu by došlo, neboť zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu bude žalobce fakticky nucen z území České republiky vycestovat. Tento stav následně bude prakticky trvalý, neboť je zjevné, že pokud nyní nebylo povolení žalobci uděleno, nebude mu uděleno ani v budoucnu, čímž bude fakticky znemožněna výchova syna žalobce v rámci nerozdělené rodiny.

6. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná má za to, že v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsala důvody, na jejichž základě byla žádost žalobce zamítnuta. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývají konkrétní poznatky odůvodňující závěr o naplnění skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce uvedl nepravdivé skutečnosti o své identitě. Rovněž odůvodnění napadeného rozhodnutí má veškeré náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž žalovaná zdůvodnila své právní závěry, hodnocení důkazů a vypořádání námitek žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V takovém případě soud rozhodnutí zruší bez nařízení jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 16. 11. 2016 žádost o povolení k přechodnému pobytu pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie s tím, že jeho družka (IP, narozena X) a syn (LCHI, narozen X) jsou státními občany České republiky. Žalobce byl identifikován svým jménem, příjmením, datem narození a státním občanstvím, a to shodně, jako je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku. Jako datum vstupu na území České republiky označil 23. 10. 2015. Žalobce v řízení předložil kopii rodného listu svého syna, kopii občanského průkazu družky, fotografie zobrazující žalobce s družkou a synem, doklad o zajištění ubytování, kopii cestovního pasu a doklad o zdravotním pojištění.
10. Z kopie cestovního pasu žalobce č. X vyplývá, že tento cestovní pas byl žalobci vydán orgány Nigerijské federativní republiky ve Španělském království s platností od 3. 7. 2012

do 2. 7. 2017. Součástí správního spisu je rovněž prostá konverze potvrzení o podání žádosti o vydání cestovního pasu ze dne 2. 8. 2017 u imigrační služby orgánů Nigerijské federativní republiky v Rakouské republice.

11. Ze sdělení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 29. 12. 2016, č. j. KRPS-424952-1/ČJ-2016-010030, vyplývá, že dne 29. 12. 2016 byla hlídkou policie provedena pobytová kontrola na adrese X. Byt podle sdělení vykazoval společné soužití žalobce, jeho družky a společného syna. Součástí správního spisu je dále usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 12. 2016, č. j. KRPA-41009-84/ČJ-2016-000022, kterým bylo zastaveno řízení o správním vyhoštění žalobce, přičemž bylo přihlédnuto k tomu, že je žalobce otcem státního občana České republiky a že s ním a se svou družkou sdílí společnou domácnost.
12. Podáním doručeným ministerstvu dne 20. 1. 2017 žalobce navrhl provedení svého výsledku, výsledku své družky, její matky a nevlastního otce a společných přátel. Vzhledem k tomu, že se jednalo o dlouhodobý neformální vztah žalobce s družkou, nebyl s to prokázat jejich vztah listinou. Ve vztahu ke svému synovi odkázal na rodný list, z něhož bez dalšího vyplývá, že je jeho otcem. Rovněž navrhl, aby byly jako důkazy provedeny protokoly o výsledku žalobce a jeho družky z řízení o správním vyhoštění žalobce. Dále žalobce přiložil prohlášení jeho družky o jejich společném soužití, podle něž jeho družka obstarává finanční prostředky prací a žalobce se stará o domácnost a syna. K tomu předložil další fotografie zobrazující žalobce a jeho syna.
13. Z protokolu ministerstva o účastnickém výsledku žalobce ze dne 26. 7. 2017, č. j. OAM-18210-27/PP-2016, vyplývá, že výsledku byl přítomen tlumočník a zástupce žalobce. Žalobce byl poučen o svých právech a povinnostech, zejména byl upozorněn na povinnost uvádět pravdivé skutečnosti a na to, že uvedení nepravdivých skutečností bude mít za následek zamítnutí jeho žádosti. Poučení bylo podepsáno kromě jiného žalobcem i jeho zástupcem. Žalobce souhlasil s výsledkem vedeném v českém jazyce při překladu do jazyka anglického. Při výsledku sdělil své jméno: CHRI, narozený 23. 11. 1991 v A v Nigérii. Na otázku: „Kdy jste přicestoval do ČR?“ odpověděl, že v roce 2015 autobusem ze Švýcarska, kde několik let žil. Při výsledku identifikoval svou družku a její rodinu. Na dotaz, zda ví, co je azyl, odpověděl, že neví. Následně oprávněná úřední osoba ministerstva tento pojem vysvětlila tak, že se jedná o situaci, kdy „přijedete jako uprchlík a žádáte jinou zemi o ochranu“. Na následnou otázku, zda tedy žádal o azyl v některé zemi Evropské unie, žalobce odpověděl záporně. Se svou družkou se seznámil na online seznamce v roce 2012, kde si psali v anglickém jazyce. V roce 2012 žil žalobce ve Švýcarsku. V roce 2013 přijel do České republiky na návštěvu a poprvé se viděl se svou družkou. Jejich vztah se prohloubil v roce 2015. Syn žalobce nebyl plánovaným dítětem. Během těhotenství se žalobce účastnil těhotenských prohlídek. Rovněž byl u porodu (císařský řez), přímo při operaci přítomen nebyl. Na dotaz, kdy přicestoval do Evropy, odpověděl, že si to nepamatuje, protože je to už dávno. Na otázku, zda měl v minulosti jiné jméno a používal ho, žalobce odpověděl záporně. Dále žalobce při výsledku sdělil informace o své rodině v Nigérii, jak se stará o domácnost, kde získává finanční prostředky na živobytí, jak se stará o svého syna, jak probíhá rozdělení povinností mezi žalobcem a jeho družkou. Žalobce dále uvedl, že by se chtěl s družkou oženit, nicméně svatba není kvůli nedostatku financí možná. Rovněž uvedl, že z důvodu nedostatku povolení k pobytu nemůže najít zaměstnání, což se

projevuje v jeho možnostech zajistit své rodině (družka, syn) materiální potřeby (oblečení, bydlení), přičemž jeho rodina mu sdělila, že jej již nebude moci podporovat.

14. Z protokolu ministerstva o výsledku družky žalobce ze dne 26. 7. 2017, č. j. OAM-18210-31/PP-2016, vyplývá, že družka žalobce v rámci své výpovědi uvedla v zásadě totožné skutečnosti týkající se jejich seznámení (časová posloupnost, místo a způsob seznámení), rodiny družky, rodiny žalobce, účasti žalobce na chodu a financování společné domácnosti, starosti o společného syna a důvodech nemožnosti uskutečnění svatby.
15. Ze sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 28. 7. 2016, č. j. PPR-150816/MPS-2016-OD2-CZ-743329/2016-DI, vyplývá, že Interpol Bern vyhodnotil zaslané otisky prstů žalobce s databází AFIS, přičemž žalobce je ve Švýcarské konfederaci veden jako „AAR, nar. X v L/Uganda“. Daktyloskopické otisky byly žalobci odebrány ve Švýcarské konfederaci dne 21. 8. 2012 v souvislosti s jeho žádostí o azyl. Po zamítnutí povolení ke vstupu na území Švýcarské konfederace dne 18. 2. 2013 byl žalobce neznámého pobytu. Tytéž informace vyplývají ze sdělení Federálního ministerstva spravedlnosti Švýcarské konfederace ze dne 9. 1. 2017, č. j. N 588 671 Delo. Ve sdělení je rovněž uvedeno, že žalobce měl pobývat na území České republiky v období od února 2013 do března 2014.
16. Ze sdělení Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky Spolkové republiky Německo ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. 5740141, vyplývá, že žalobce je v databázi Spolkové republiky Německo veden pod identitou „AAR, X, Uganda“. Žalobce rovněž ve Spolkové republice Německo podal pod touto identitou žádost o azyl, a to dne 7. 4. 2014, přičemž od 12. 6. 2014 je neznámého pobytu.
17. Opatřením ministerstva ze dne 1. 8. 2017, č. j. OAM-18210-35/PP-2016, byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. S těmito podklady se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil dne 23. 8. 2017, jak vyplývá z protokolu ministerstva z téhož dne, č. j. OAM-18210-36/DP-2017. K podkladům pro vydání rozhodnutí se žalobce vyjádřil prostřednictvím svého podání ze dne 1. 9. 2017. V něm uvedl, že veškeré podklady prokazují, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž zamítnutí jeho žádosti pouze na základě údajně jiného jména, pod kterým pobýval v jiných státech, není relevantní. V daném řízení žalobce vystupoval pod svou pravou identitou, což nebylo ničím vyvráceno. Rovněž poukázal na zájem svého syna, v jehož nejlepším zájmu je možnost žalobce pobývat s ním a vychovávat jej, aniž by byl nucen z území České republiky vycestovat. Také namítl, že pokud tedy existují poznatky ministerstva o nutnosti zamítnutí žádosti žalobce, měl by žalobce mít možnost se k nim vyjádřit, přičemž k rozptýlení pochybností ministerstva navrhl provedení svého a družčina výsledku.
18. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce ve své výpovědi uvedl nepravdivé skutečnosti. Ministerstvo dospělo k závěru, že minimálně ve vztahu k synovi žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nicméně vzhledem k tomu, že je zde dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tuto žádost zamítlo. Žalobce podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uváděl nepravdivé skutečnosti týkající se jeho předchozí bytové historie na území států Evropské unie a České republiky a identity a historie žádostí o mezinárodní ochranu v rámci Evropské unie. Vzhledem k využívání rozdílné identity v řízeních před orgány Spolkové republiky

Německo a Švýcarské konfederace ministerstvo dospělo k závěru, že v projednávaném případě nelze objektivně ověřit identitu žalobcem nyní tvrzenou. Celkově pak uvádění nepravdivých skutečností zavdává důvod domnívat se, že žadatel by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek při svém pobytu na území České republiky. Dopad do soukromého a rodinného života ministerstvo nezkoumalo, neboť to zákon o pobytu cizinců v dané věci ministerstvu neukládá. Nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) nebyla ministerstvem zjištěna, neboť žalobci nebylo odepřeno právo přechodného pobytu, ani mu nebylo uděleno správní vyhoštění či trest vyhoštění. Žalobce proto může kontakt i výchovu svého syna a kontakt se svou družkou vykonávat prostřednictvím elektronické komunikace, popř. prostřednictvím krátkodobých víz, nebo si při změně okolností podat novou žádost o povolení k pobytu. K otázce rozdělení dítěte a rodiče ve smyslu Úmluvy o právech dítěte ministerstvo uvedlo, že tato úmluva oddělení dítěte od rodičů připouští, přičemž nestanovuje nutnost soužití rodičů a dítěte na území jednoho státu, dokud je styk rodičů s dítětem umožněn.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 7. 11. 2017 odvolání, ve kterém uvedl obdobné námitky a skutečnosti jako v projednávané žalobě. Žalovaná napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdila a odvolání žalobce zamítla. Napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce ve své výpovědi dne 26. 7. 2017 uvedl nepravdivé skutečnosti o své totožnosti (jméno, státní příslušnost), ačkoliv na tuto skutečnost byl ministerstvem výslovně dotazován, a dále uvedl nepravdivé informace o svém předchozím pobytu na území České republiky, jakož i jiných zemí Evropské unie, v nichž požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaná má tak za to, že ministerstvem bylo správně zjištěno, že žalobce v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu uvedl nepravdivé skutečnosti. K námitce neprovedení listinných důkazů podle § 51 a § 53 správního řádu, žalovaná uvedla, že listiny obdržené z cizinecké evidence a evidencí orgánů Spolkové republiky Německa a Švýcarské konfederace byly a jsou součástí správního spisu, jakožto podklady rozhodnutí. Tyto důkazy nebyly prováděny při ústním jednání nebo mimo něj, proto nebylo třeba o jejich provedení činit úřední záznamy. Podstatné bylo, že žalobce byl vyrozuměn o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a že se s nimi dne 23. 8. 2017 seznámil a vyjádřil se k nim. Žalobce proto nebyl zkrácen na svých právech vznést proti nim námitky a vyjádřit se k nim. Ve svém vyjádření ze dne 1. 9. 2017 netvrdil, že by dané informace cizích států obsahovaly nepravdivé informace, ani netvrdil, že by ve výše uvedených zemích pod jinou identitou o mezinárodní ochranu nežádal, natož aby předložil důkazy, které by dané listiny zpochybňovaly či vyvracely. Skutečnost, že žalobce pod jinou identitou ve Švýcarské konfederaci a Spolkové republice Německo požádal o mezinárodní ochranu, měla proto žalovaná za prokázanou. Stran námitky nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvedla, že posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců se v daném řízení neuplatňuje, a proto ministerstvo nemělo povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. Přiměřenost prvostupňového rozhodnutí podle žalované byla dána, přičemž nevydání povolení k přechodnému pobytu nijak nebrání žalobci v udržování kontaktu se svým dítětem a družkou prostřednictvím krátkodobých víz. Rovněž ve vztahu právům dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte není stanoveno, že oba rodiče musí žít společně s dítětem v jednom státě. Zde také žalovaná došla k závěru, že

skutečnost, že na území České republiky pobývá jeho dítě a družka, neopravňuje žalobce k udělení požadovaného pobytového oprávnění.

Posouzení žalobních bodů

20. Námitku nesouladu napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců soud nepovažuje za úplný samostatný žalobní bod, neboť pro jeho řádné vymezení nestačí toliko obecné odkazy na zákonná ustanovení bez uvedení souvislosti se skutkovými výtkami [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS]. Soud ji proto vypořádal pouze v souvislosti se žalobcem uplatněnými skutkovými důvody žaloby.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost zamítne, jestliže se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
23. Podle čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02; dále jen „Listina“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.
24. Podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou její ustanovení určena členskými státy, pokud uplatňují právo Unie.
25. Podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
26. Úvodem soud uvádí, že na projednávanou věc dopadá právo Evropské unie, a to ve dvou rovinách. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat ve světle směrnice 2004/38/ES a práva občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a to z důvodu tzv. vnitrostátního dorovnání postavení státních občanů České republiky a jejich rodinných příslušníků s postavením státních občanů jiných členských států a jejich rodinných příslušníků (srov. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, bod 20). Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a to svého syna. Kromě toho se žalobce dovolával postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie z titulu vztahu se svou družkou.
27. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není zatíženo vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti, a shledal, že trpí nedostatkem důvodů v takovém

rozsahu a intenzitě, jež je činí věcně nepřezkoumatelným. Tuto vadu soud shledal ve dvou částech odůvodnění napadeného rozhodnutí.

28. Žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta, neboť žalobce podle názoru ministerstva a žalované ve výpovědi uvedl nepravdivé skutečnosti. Právě ve vztahu k tomuto rozhodovacímu důvodu soud napadené rozhodnutí shledává nepřezkoumatelným.
29. Pravda v nejobecnějším smyslu tohoto slova představuje situaci, kdy se určité tvrzení shoduje s realitou, tj. s tím, co existuje či existovalo. Uvést nepravdivé skutečnosti tedy znamená, že výpověď žadatele o povolení k přechodnému pobytu obsahuje tvrzení, které se s realitou neshoduje. Takový žadatel tedy tvrdí, že něco existovalo nebo se stalo, ačkoliv to v realitě světa neexistovalo nebo se nestalo.
30. Uvedení nepravdivých skutečností ve smyslu § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců však nelze vykládat v tomto obecném významu, neboť důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nemohou být jakákoliv nepravdivá tvrzení. Z čl. 35 věty první směrnice 2004/38/ES vyplývá, že členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Sdělení“) vyplývá, že podvod ve smyslu směrnice 2004/38/ES je *„úmyslné uvedení v omyl nebo jiná forma klamavého jednání, kterých se dotyčná osoba dopustí za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice. V kontextu směrnice je podvod pravděpodobně omezen na padělání dokladů nebo nepravdivé doložení hmotněprávních skutečností týkajících se podmínek, které jsou spojeny s právem pobytu.“* Ve shodě s tím rovněž z rozhodovací činnosti zdejšího soudu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je úmyslné předstírání skutkových okolností, s nimiž zákon spojuje možnost získání pobytového oprávnění (srov. Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 46 A 2/2015-46). Citovaný rozsudek se sice týkal otázky účelového uzavření manželství, ale tento závěr je aplikovatelný rovněž pro projednávanou věc, neboť jak uvedení nepravdivé skutečnosti, tak účelové uzavření manželství ve smyslu zákona o pobytu cizinců představují podvodná jednání ve smyslu směrnice 2004/38/ES. Rovněž ze systematického a teleologického výkladu daného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se takové nepravdivé skutečnosti musí týkat předmětu žádosti o povolení k přechodnému pobytu. V opačném případě by *ad absurdum* mohlo docházet k situacím, kdy žalobce uvede nepravdivé skutečnosti zcela bez významu pro řízení, a již na základě takového prohlášení by byla jeho žádost bez dalšího zamítnuta. Uvedením nepravdivých skutečností ve smyslu § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tak je třeba rozumět úmyslné uvedení nepravdy (tvrzení neshodujících se s realitou) pouze o takových okolnostech, které buď právo pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podmiňují, nebo je naopak vylučují. Musí tak zde existovat souvislost mezi takovou nepravdivou skutečností a předmětem řízení. Tato souvislost pak musí jednoznačně vyplývat z odůvodnění rozhodnutí, kterým se žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítá. Tak tomu však v případě prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí nebylo.
31. Žalobce namítá, že při výsledku neuváděl nepravdivé skutečnosti vztahující se k danému řízení. Soud je toho názoru, že ve dvou ze tří případů skutečně nelze nepravdivost

uváděných tvrzení žalobci vůbec vyčítat, a to s ohledem na způsob kladení otázek oprávněnou úřední osobou ministerstva a jejich obsah. Předně je třeba dát za pravdu žalobci, že vysvětlení pojmu azylu, které se žalobci během výpovědi dostalo, není možné považovat za dostačující. Žalobce jako právní laik a občan třetího státu nemusí mít ponětí o významu institutů azylu a uprchlictví, jednotlivých formách ochrany poskytovaných cizincům z důvodu nebezpečí pronásledování, hrozby vážné újmy či z dalších důvodů a o rozdílech mezi nimi a jednotlivými pobytovými oprávněními ve Spolkové republice Německo nebo Švýcarské konfederaci. Vysvětlení ministerstva v průběhu výslechu, ale zejména absence jakýchkoliv doplňujících dotazů tak byly k vyvození závěru o nepravdivosti tvrzení žalobce nedostatečné. Rovněž dotaz na předchozí historii pobytu žalobce na území České republiky byl nejednoznačný. Ze skutkových zjištění obsažených ve správním spisu vyplývá, že dotaz, kdy žalobce přicestoval na území České republiky, je možné zodpovědět rovněž i tím způsobem, jakým učinil žalobce. Skutečnost, že ministerstvo tuto otázku nijak dále nerozvedlo, ačkoliv si bylo vědomo skutečnosti, že žalobce na území České republiky již přicestoval na návštěvu své družky v roce 2013 (jak sám žalobce uvedl při výslechu), jde pouze k tíži ministerstva a nelze z ní dovozovat, že žalobce uváděl úmyslně nepravdivé skutečnosti. Nebyl totiž tázan na to, kdy přicestoval poprvé.

32. Naopak soud musí dát za pravdu žalované, že žalobce uvedl nepravdivé skutečnosti ve vztahu ke své předchozí identitě. Žalobce během účastnického výslechu dne 26. 7. 2017 na otázku: „*Měl jste jiné jméno v minulosti a používal jste ho?*“ odpověděl, že jméno uvedené v záhlaví tohoto rozsudku je jeho a že jiné jméno nepoužíval. Ze skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu však vyplývá, že žalobce žádal ve Spolkové republice Německo a Švýcarské konfederaci o mezinárodní ochranu jako státní občan Ugandské republiky ARA [k]i, narozený X. Způsob, jakým byla otázka položena, a její obsah nemohly podle soudu na straně žalobce vyvolat jakékoliv pochybnosti o jejím významu. Odpověď žalobce tak lze posoudit jako uvedení nepravdivé skutečnosti, tj. jako tvrzení neshodující se s realitou. Z výše uvedeného výkladu však vyplývá, že pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nestačí, že se bude jednat o nepravdivé tvrzení v obecném slova smyslu, nýbrž že se musí jednat o úmyslné uvedení nepravdy o okolnostech, které právo pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podmiňují, nebo vylučují, a že tato souvislost s předmětem řízení musí být správním orgánem odůvodněna.
33. Kromě toho žalobce v daném případě uvedl nepravdivé skutečnosti týkající se jeho *předchozí* identity, nikoliv identity současné. Ministerstvo ani žalovaná důvodně nezpochybnila *současnou* identitu žalobce, kterou tvrdil a prokázal zejména svým cestovním pasem. Na toto ostatně žalobce v žalobě důvodně poukazuje. Z napadeného rozhodnutí ani prvostupňového rozhodnutí pak nevyplývá, v čem uvedení nepravdivého tvrzení o použití jiné identity žalobce v jiných státech bylo relevantní pro posouzení žádosti žalobce z hlediska okolností, které přiznání pobytového oprávnění podmiňují, nebo vylučují. Soud nezpochybňuje, že žalobce při výslechu nepravdivě zapřel skutečnost, že během pobytu ve Spolkové republice Německo a Švýcarské konfederaci používal jinou identitu. Lze však pouze spekulovat o tom, z jakého důvodu tak učinil, např. zda hodlal znesnadnit zjištění jiných pro věc rozhodných skutečností nebo se prostě jen obával, že s ohledem na pobytovou historii v jiných členských státech nebude jeho žádosti vyhověno. Takovými či obdobnými úvahami podloženými relevantními skutkovými zjištěními se však správní orgány nezabývaly, i když by to z hlediska souvislosti jednání

žalobce (uvedení nepravdivých údajů) ve vztahu k posouzení žádosti mohlo být relevantní. Vzhledem k uvedenému je podle soudu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

34. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí však soud shledal rovněž v části týkající se posouzení přiměřenosti zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Žalobce namítá, že v předcházejícím správním řízení nebyla náležitě posouzena otázka přiměřenosti jednak ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu a jednak k důvodům, které k zamítnutí žádosti vedly. V obou těchto rovinách dal soud žalobci za pravdu.
35. Z povinnosti vykládat dotčená ustanovení zákona o pobytu cizinců eurokonformně (srov. bod 25 odůvodnění tohoto rozsudku) totiž vyplývá, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců musí být vždy přiměřené. Z čl. 35 věty první směrnice 2004/38/ES vyplývá, že „členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků.“ Věta druhá citovaného ustanovení směrnice pak stanoví, že tato opatření musí být přiměřená. Podle již citovaného Sdělení pak „členské státy mohou stanovit sankce podle soukromého (tj. zrušení účinků prokázaně účelového sňatku na právo pobytu), správního nebo trestního práva (pokuty nebo trest odnětí svobody) za předpokladu, že jsou tyto sankce účinné, nediskriminující a přiměřené.“ Z toho podle soudu plyne, že žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu mohla být zamítnuta pouze tehdy, pokud by ministerstvo a žalovaná dospěly k závěru, že toto rozhodnutí je (obecně) přiměřené, a to zejména ve vztahu k závažnosti uvedení nepravdivých skutečností, které tyto správní orgány kladou žalobci k tíži. Tato jejich úvaha se pak měla projevit v odůvodnění jejich rozhodnutí.
36. Vedle nutnosti eurokonformního výkladu uvedené v bodu 25 odůvodnění tohoto rozsudku dále soud upozorňuje na to, že existují situace, kdy se rodinný příslušník státního občana České republiky může dovolávat práva odvozeného pobytu přímo na základě čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. 5. 2018, *K. A. a další*, C-82/16, body 51 až 53). Jelikož má na projednávanou věc právo Evropské unie i přímý dopad, je třeba aplikovat čl. 7 Listiny. Z judikatury Soudního dvora EU pak vyplývá, že „*článek 7 obsahuje práva odpovídající právům zaručeným čl. 8 odst. 1 [Evropské úmluvy o lidských právech]. Je tedy třeba dát článku 7 Listiny tentýž smysl a dosah, jako je dán čl. 8 odst. 1 [Evropské úmluvy o lidských právech], jak je vykládán judikaturou Evropského soudu pro lidská práva*“ (rozsudek ze dne 5. 10. 2010, *McB.*, C-400/10 PPU, bod 53).
37. Pro případy zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu z důvodů stanovených v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. I samotné neudělení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah do práva podle čl. 7 Listiny, respektive čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do

rodinného a soukromého života tak v některých případech plyne přímo z čl. 7 Listiny a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

38. Z judikatury NSS však zároveň vyplývá, že povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí nemůže dopadat paušálně na všechny typy řízení, resp. důvody rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, neboť je třeba přihlížet zejména k typové závažnosti dopadů takového rozhodnutí do práv cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Podle NSS je zásah do práv cizince v případě rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu z povahy věci méně intenzivní než např. u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). I v případě rozhodnutí o žádosti o povolení k pobytu přitom musí platit závěr, že k „*potenciální aktivaci* [čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech] *musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat* (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). *V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 [Evropské úmluvy o lidských právech] může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 [Evropské úmluvy o lidských právech]. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 [Evropské úmluvy o lidských právech]*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Tam, kde zákon nestanoví výslovně povinnost posuzovat přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba ji přesto zkoumat v těch individuálních případech, kdy lze na základě dostatečně konkrétních a individualizovaných (hájitelných) tvrzení uplatněných včas cizincem předpokládat, že hrozí potencionální nepřiměřený zásah do práva cizince na soukromý a rodinný život dle čl. 7 Listiny, respektive čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. V daném případě žalobce již v průběhu řízení před ministerstvem poukazoval konstantně na dopady, které by neudělení povolení k přechodnému pobytu mělo na jeho soukromý a rodinný život, a to zejména ve vztahu k jeho možnostem zabezpečit výchovu a potřeby svého dítěte (občana České republiky) a zajištění kontaktu mezi otcem a synem.
39. Podle judikatury NSS a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného žadatelem); (2) délka pobytu žadatele v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování žadatele v průběhu této doby; (4) žadatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život žadatele narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného žadatele [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57 a 58].

40. Ministerstvo i žalovaná se však v odůvodnění svých rozhodnutí bez dalšího omezili na pouhé konstatování, že zákon o pobytu cizinců jim povinnost posouzení případného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neukládá a že rozpor se zásadou přiměřenosti ve smyslu čl. 27 směrnice 2004/38/ES neshledávají. Tvrzení ministerstva, že zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu se nezakazuje kontakt se synem nebo družkou a že nedochází k zákazu pobytu žalobce, přičemž žalobce má možnost uskutečňovat kontakt i výchovu svého syna a kontakt se svou družkou prostřednictvím elektronické komunikace, popř. prostřednictvím krátkodobých víz, nebo si při změně okolností podat novou žádost o povolení k pobytu, je zjednodušující a zcela mívá podstatu posuzování přiměřenosti nepřiznání práva pobytu rodinným příslušníkům občanů Evropské unie z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života. Vedle toho takové „posouzení“ nereflektuje každodenní realitu rodinného života a soužití dětí a rodičů. Tímto argumentem, který žalovaná prakticky převzala (srov. str. 5 poslední větu prvního odstavce napadeného rozhodnutí), se ministerstvo jaksi „pro jistotu“ vyhnulo identifikaci důsledků plynoucích pro žalobce ze zamítnutí jeho žádosti a samotnému posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
41. Celkově vzato pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí věnující se otázce jeho případných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce čítá tři krátké odstavce textu bez jakékoliv logické argumentace a bez zohlednění těch hledisek vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU a souvisejícího § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nelze ji proto pokládat za dostačující. To je patrné při pouhém srovnání žalovanou uvedených skutečností s neuzavřeným výčtem faktorů, které je podle mezinárodní i vnitrostátní judikatury třeba brát v cizineckých věcech v úvahu. Soud má rovněž za to, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí by měly ministerstvo a žalovaná vedle čl. 7 Listiny a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech přihlídnout rovněž k čl. 3, 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte.
42. Na podkladě hodnocení provedeného žalovanou tedy soud nemohl předmětný žalobní bod meritorně přezkoumat, neboť z napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné důvody, jež vedly k závěru (který jinak nemusí být *a priori* nesprávný), že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený.
43. Aniž by soud předjímal konečné stanovisko ohledně přiměřenosti rozhodnutí, je zřejmé, že stávající odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to ani ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, neobstojí, jelikož otázkou, zda dopad rozhodnutí není nepřiměřený, ať již obecně či zvláště z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, se žalovaná ani ministerstvo v podstatě vůbec nezabývaly. Napadené rozhodnutí je proto z uvedených důvodů nepřezkoumatelné.
44. Jako nedůvodnou naopak soud posoudil žalobní námitku týkající se dokazování v řízení před ministerstvem. Žalobce namítá, že listiny, na jejichž základě ministerstvo a žalovaná rozhodovaly a z nichž vyplývá, že žalobce ve Spolkové republice Německo a Švýcarské konfederaci žádal o mezinárodní ochranu jako státní občan Ugandské republiky ARA [k], narozený X, nebyly řádně jako důkazy v řízení provedeny podle § 51 a § 53 správního řádu. Podle soudu se však nejednalo o důkazní prostředky a jako takové je nebylo třeba k důkazu provádět. Šlo totiž o informace od orgánů veřejné moci Švýcarské konfederace a Spolkové republiky Německo v rámci spolupráce uvnitř společného evropského azylového systému (viz body 15 a 16 odůvodnění tohoto rozsudku). Jednalo se proto o podklady od jiných orgánů veřejné moci ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, a nikoliv o listinné

důkazy ve smyslu § 53 správního řádu. Ministerstvo tedy řádně vyzvalo žalobce k seznámení se s podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu. To navíc žalobce také učinil a následně ministerstvu podal své vyjádření, v němž se k daným podkladům vyjádřil. Tímto postupem proto nemohlo dojít k jakémukoliv porušení procesních práv žalobce v předcházejícím správním řízení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí či prvostupňového rozhodnutí. I kdyby snad tyto listiny měly povahu důkazů ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 168/2017-35, z něhož plyne, že pokud správní orgán neprovede důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se sice o vadu řízení, avšak tato vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

45. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc žalované podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. Žalovaná v dalším řízení posoudí relevantnost nepravdivých skutečností uváděných žalobcem ve vztahu k předmětu řízení o udělení přechodného pobytu, jakož přiměřenost případného zamítnutí žádosti žalobce jednak obecně a jednak z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, a to při zohlednění všech výše uvedených aspektů.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení náleží. Ta zahrnuje náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Zástupci žalobce rovněž náleží náhrada DPH, neboť je plátcem DPH. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (žaloba spojená s návrhem na přiznání odkladného účinku) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů]. Za sdělení k výzvě soudu ze dne 26. 3. 2018 soud odměnu nepřiznal, neboť neobsahuje žádnou právní či skutkovou argumentaci. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Tato částka byla dále zvýšena o soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč (DPH ve výši 21 % činí 1 428 Kč) je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. července 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu